

Sodeju, wat saai

Op zoek naar een beetje spanning in
je relatie? Stop maar met zoeken.
Wendy voert een pleidooi voor saaiheid.

'Ik word helemaal gek.' Vriendin L. appt me na drie maanden coronacrisis. Ze werkt thuis, net als haar lief G., en aangezien ze zo'n Instagram-worthy relatie lijken te hebben, moet ik lachen. 'Valt het tegen?' reply ik. 'Nogal. Ik wil met dingen gooien. Ik wil niet steeds maar bij elkaar zijn. Ik hoop dat we snel weer naar kantoor kunnen, anders overleeft onze relatie dit niet. Hoe houden jullie het in hemelsnaam uit met elkaar?'

Ik moet even nadenken. Mijn vriend M. en ik hebben nul komma nul aanvaringen gehad sinds we 24 uur per dag op elkaars lip zitten. We gaan erg goed op deze situatie. Het enige wat we ingewikkeld vonden was het kiezen van de kleur van de bureaustoelen die we noodgedwongen moesten bestellen, maar verder: alles gucci. Sterker nog: ik vind hem eigenlijk al wekenlang de ideale collega.

'Omdat wij een supersaaie relatie hebben,' reply ik. Want het is waar. Onze relatie is zo steady en loopt zo gesmeerd, dat je 'm saai zou kunnen noemen. Maar: *I fucking love* saai! Het is het beste allertijden. Want doordat we zo saai zijn, is er ook weinig deining waardoor commotie kan ontstaan. En dat komt goed uit, als er – ik noem maar wat – een pandemie over de wereld waart waardoor je zonder daar iets aan te kunnen veranderen de hele dag met elkaar thuiszit.

Saaigheid in een relatie wordt chronisch ondergewaardeerd. Als je de media moet geloven, is het hoogst haalbare namelijk dat je de 'spanning' niet verliest, je 'vlinders' blijft voelen, en je seksleven niet inkakt maar 'spettert'. (Letterlijk? Figuurlijk? *Who knows*.) Tja. M. en ik zijn al jaren bij elkaar, en de laatste keer dat ergens een vonk vanaf spatte, was toen we met oudjaar het ene sterretje met het andere probeerden aan te steken. Ik vind het prima. Het is namelijk ook vertrouwd, veilig en volwassen. En volgens mij zijn dat dingen waar je samen beter op kunt bouwen dan wanneer je achter vlinders aan blijft rennen.

Hallo, antwoord graag

Natuurlijk mis ik dat prille begin soms. Het wachten of er een berichtje terugkomt. (Twee vinkjes, hallo, het was drie minuten geleden, reply!) Het drie keer omkleden voor een date. Het tongen bij willekeurige lantaarnpalen om de hoek bij de kroeg. Die verliefde fase doet van alles met je. En ook al weet je soms van gekheid niet wat je met je gevoelens aan moet, je lééft de liefde. Dat is heerlijk.

Maar: het is ook een fase vol onzekerheid en *overachievement*. Je zet je beste beentje voor in de hoop dat het echt wat wordt. Je loopt constant op je tenen (en jezelf soms voorbij) om de allerleukste versie van jezelf te laten zien, en aan elkaar te bewijzen

dat jullie voor elkaar gemaakt zijn. Allemaal in de hoop dat de relatie gaat slagen. Maar er is geen garantie: het kan ook zomaar op niets uitlopen. Al die vlinders kunnen een heel koude douche krijgen. Doodvermoeiend. Waarom zou je daarnaar terugverlangen?

Prille liefde is zoeken en aftasten. Dat spel is te gek, maar moet je niet tot in het oneindige willen spelen. Onzekerheid moet zekerheid worden, zodat je samen verder kunt, en het toneelstukje dat je opvoert, moet plaatsmaken voor jezelf kunnen zijn. Als je die twee hindernissen neemt, heb je een kneetersolide basis voor een nog lang en gelukkig leven. Die hevige emoties van het prille begin kun je simpelweg niet terugkrijgen met elkaar, omdat je daar juist voorbij bent gegroeid – dat was het hele idee. En als een van de twee toch hunkert naar die gevoelens

De laatste keer dat ergens een vonk vanaf spatte, was toen we een sterretje aanstaken

49

is de kans groot dat ze geprojecteerd worden op een derde persoon, en eindigen in een break-up, vreemdgaan of een affaire. Ik vond het zelf heel ingewikkeld toen ik merkte dat we elkaar niet meer honderden berichtjes op een dag stuurden. Dat was namelijk ons ding. Maar daarna realiseerde ik: dit is 'm dus. Het zit goed. We appen elkaar over de boodschappen omdat we willen weten of er nog hagelslag nodig is. We appen elkaar lieve dingen omdat we iets met elkaar willen delen. Maar we appen elkaar niet meer de godganse dag alleen maar omdat we bevestiging nodig hebben. Dat is geen gemis, dat is te gek.

Moetjes en date nights

'Ik denk dat ik ook een saaie relatie wil,' stuurt L. terug. 'Dan heb je nog een lange weg te gaan,' antwoord ik. Smalende smiley erbij voor de context. Want het is zo: L. heeft alles behalve een saaie relatie. Zij en G. werken er keihard aan om hun relatie zo leuk mogelijk te houden.

Als ik door haar Instagram scrol, zie ik daar het bewijs van. Ze hebben er een gewoonte van gemaakt regelmatig lieve cadeau-tjes voor elkaar te kopen. Die ziet iedereen vervolgens voorbij- ▶

komen op haar timeline: rozen, oorbellen, geurkaarsen, lingerie, macarons. Ook hebben ze date nights. Om de twee weken zie je ze in hun mooiste outfit ergens in een restaurant zitten met een fles wijn op tafel, honderd procent hartstikke #blessed en #happy te zijn met #loveofmylife.

Ik vind het zoet, hoor. Maar ook een tikje geforceerd. Want wat zijn ze nou eigenlijk aan het doen: hun liefde aan elkaar aan het bewijzen, of aan de buitenwereld? Ik heb altijd het gevoel dat hoe meer mooie plaatjes mensen van zichzelf en hun liefde delen op social media, hoe slechter het daadwerkelijk gaat met de relatie. Het lijkt een beetje op overcompenseren. Van de beste relaties zie je volgens mij juist heel weinig terug op Instagram. Want goede relaties bestaan tussen twee mensen, niet tussen twee mensen en hun vijfhonderd volgers.

Begrijp me niet verkeerd: het is niet zo dat ik in mijn relatie nooit cadeautjes geef of krijg, of dat we nooit uit eten gaan. Maar dat is iets wat we spontaan doen, omdat we daar zin in hebben. Niet iets wat we in onze agenda zetten onder de noemer 'tweewekelijks relatieonderhoud'. Ik vind het geweldig om een cadeautje te krijgen, juist omdat het geen moeite is. Ik vind uit eten gaan heerlijk, maar als we drie weekenden lang thuis pasta-pesto eten, zie ik dat niet als het begin van het einde. En pasta-pesto is niet fotogeniek, dus lekker makkelijk: er hoeft ook niets op Instagram.

Gepaste passie

Ja ja ja, ik weet het. Het klinkt allemaal erg verstandig, zo'n saaie relatie. Ernstig volwassen ook. Maar eh... Waar is de passie? Nou, geen zorgen, die is er gewoon, hoor. Alleen niet zoals passie bezongen wordt in oververhitte popliedjes: we vliegen elkaar niet in de armen na een lange werkdag (nu we elkaar de hele dag door zien zou dat ook bijzonder raar zijn), maken geen heftige ruzies die we vervolgens gepassioneerd weer goedmaken en rukken de kleding niet van elkaars lichaam als we zin hebben in seks. (Dat laatste heb ik overigens nooit echt begrepen. Volgens mij gebeurt dat vooral in videoclips. In het echt is het toch zwaar klote om al die knoepjes weer aan te moeten zetten na een goeie beurt, of weer een nieuw T-shirt te moeten bestellen?)

Natuurlijk verandert seks naarmate je langer bij elkaar bent. Als je elkaar net kent is seks alles – je bikinilijn is altijd bijgewerkt, want je weet maar nooit, en de eerste keer dat je na de zoveelste date constateert dat er ineens géén seks is geweest, vraag je je af of de relatie nu voorbij is. Bovendien: je doet maar wat in bed. Je kent elkaar nog niet goed genoeg om te weten wat de ander

echt lekker en fijn vindt, dus je kloot maar wat aan. Dat is spannend en geil, maar kan ook een tikkeltje frustrerend zijn. Net als de kanten lingersetjes met ingewikkelde bandjes die je in een vlaag van verstandsverbijstering aanschaft als je net samen bent. Sexy? Ja. Comfortabel of praktisch? Absoluut niet.

Nee, je vult geen boeketreeks met 'saaie' seks, waarbij iedereen binnen een kwartier klaarkomt op de manier waarop diegene dat het fijnst vindt, en daarna in slaap valt in verwassen katoenen ondergoed. Je hebt er wél een heel prettig écht seksleven mee. Seks is geen avontuurtje meer, maar genot. En een comfortabel seksleven is godzijdank heel wat anders dan een ongeïnspireerd seksleven. Alleen maar missionaris doet niemand goed, en als het geestdodend is, doe je er goed aan dat te bespreken.

Saaï, saaier, saaïst

Kortom: doe mij maar die zogenaamd saaie fase van een relatie. De lange termijn is zoveel waardevoller dan het prille begin. Geen druk. Geen prestatiedrang. Geen angst. Ik vind het heerlijk. Ik wil als M. er is dezelfde persoon kunnen zijn die ik ben als hij er niet is. Gewoon lekker drie dagen achter elkaar in joggingpak rondlopen, zonder dat ik het idee heb dat een stemmetje in m'n hoofd me verwijt dat ik 'geen moeite meer' voor hem doe. Ik hou gewoon van joggingpakken, gek.

Saaï is verre van glamoureuus. Maar het is goud. Urenlang in dezelfde ruimte zijn, je eigen ding doen (hij: boek lezen, ik: Netflix kijken) zonder met elkaar te praten, maar ook zonder dat het ongemakkelijk is. Irritaties uitpraten in plaats van als een kleuter gaan krijsen omdat je je zin niet krijgt. Uit eten gaan, en zonder overleg precies weten wat er besteld gaat worden. Elkaar aankijken en direct snappen wat de ander wil. En dat dat soms juist géén seks is.

L. stuurt een reply: 'Is het een aanrader?' Ik reply haar twee handjes in de lucht. Want is het niet ultiem als je bij elkaar gewoon zo comfortabel bent, dat er helemaal niks 'moet'? Noem het saaï. Ik noem het geweldig. Er zijn genoeg ingewikkelde dingen in het leven waar ik keihard m'n best voor moet doen om het goed te laten werken. Godzijdank is m'n relatie er daar niet eentje van. En ik meen het als ik L. nog een laatste berichtje stuur voordat ik de pasta-pesto die M. die avond heeft gemaakt ga eten: 'Het is het allerbeste wat me ooit is overkomen.' •

Wendy van Poorten (37) woont in Amsterdam met haar vriend M. en kat Vespa. Draagt wellicht vaker dan strikt genomen noodzakelijk een joggingbroek, maar dan wel in het roze.

**Er zijn al
genoeg
ingewikkelde
dingen in het
leven waar ik
keihard m'n
best voor
moet doen**